

הרבנים הציגו אולטימטום:

אנו גיור אנו ריקוד!

חיי. התאהבתי במחול ורקרתי שעות. כל דקה פנויה שהיתה לי — רקרתי. כל חיי נעו סביב המחול. לא היה לי כלום מלבד הריקוד."

את גויה! ★

ל פני הגיוס נתקלה אנה כבעיה לא צפויה: הלאום.

אביה יהודי ואמה צרפתייה שהתגייה רה כשהייתה אנה בת 5. התגיירות האם ההופכת את אנה ליהודיה — אך בת נאי שתטבול במיקווה. זאת לא נאמר למישפחה, שסברה

אנה מדברת בשקט, לאט, בוררת את המילים כוהירות ובוהה כחלל האוויר. על הבימה היא אדם אחר. מתנוענעת בקלילות, נראית כמרחפת, מתפתלת ברכות וכחושניות, קופצת לגבהים, כאילו כזה לחוקי כוחהמשיכה. כמו ציפור, היא מגדירה את הרגשתה על הבימה.

אנה (24) עלתה עם מישפחה מצרפת, כשהייתה בת 6. המישפחה התיישבה במושב רמותמאיר ליד רמלה, אנה מעידה על עצמה שהייתה ילדה מופנמת וסגורה, ילדה בוגרת, הנוטלת את סבל העולם על כתפיה. מטיילת שעות כשרות, אוספת חיות פצועות ומטפלת בהן. היא חיתה לבדה

אמה התגיידה. הרבנים דורשים גם ממנה להתגייד. אך יש תנאי

שגיוריהם חל אוטומטית גם על הילד רה הקטנה.

אנה גדלה בארץ כיהודיה לכל דבר. כשקיבלה את תעורתהזהות, התפלאה לראות בסעיף הלאום: "נוצריה".

"לא הבנתי למה זה" אומרת אנה. "אני, שכל חיי גדלתי כיהודיה, במושב, בבית שומרמסורת, הרגשתי תמיד שיש הדות זו התרבות שלי. למה מוציאים אותי מהעם היהודי? הרגשתי שנעשה לי עוול. אבל למרות הכעס וההתמרמרות, החלטתי להתגייד."

בעולםיהודימונות הפרטי, שכנתה לי עצמה.

על חברתהילדים ויתרה מחוסר עניין, ואלה החזירו לה בחיציילעג, המופנים תמיד בחברתילדים כלפי מי ששונה מהם. כשהייתה בכיתה ב', הגיעה לביתסיפרה נציגה של להקת המחול בת דור, והזמינה את הילדים להיבחן ללהקה. "לא חשבתי ללכת להיבחן", מספרת אנה, "ההורים שלי, שנבחרו מהילדה המזורה שגדלה להם בבית, הכריחו אותי לגשת ולהיבחן. התקבלתי ללהקה, ומאז השתנו

אנה מימוני

האישפוז היה בשבילי מיפלט מהעולם שבחוץ."

אנה ברחוב

אני מרגישה כיהודיה. וזהו מה שחשובי

אנה בשעור לריקוד

הריקוד שינה את חיי"

ב משך שנה היתה אנה מימוני מאושפזת במוסד לחולינפש. המוסד היה לגביי מיפלט מהעולם שבחוץ. לא ידעתי את השעה ולא את היום. זה גם לא עיניין אותי. לא היה לי איכפת מה קורה מחוץ למוסד. החוץ נראה לי עולם של רוע.

"הייתי ארישה במודע למתרחש סביבי. יש אנשים שיגידו: חולתינפש. אני חושבת שזה היה פשוט מוות. שלב של אחרי החיים. מוות רוחני, והגוף ממשיך לתפקד.

"המוסד הוא כמו ביתיקברות. בית קברות עם יתרון אחר: משם אפשר לחזור.

"מובן שאז לא האמנתי שאוכל לחזור. לא האמנתי שאוכל לעמוד שוב על בימה ולרקוד."

כיום, שלוש שנים אחרי האישפוז, נחשבת אנה כאחת מרקדניותהמחול הטובות בארץ. היא סולנית של להקת קול ודממה, והאישפוז נראה לה כעבר רחוק.

שונה

מכולם ★

ק כשרואים את אנה מימוני רוקדת, אפשר להבין את דבריה: "באמצעות הריקוד אני מבררת. הוא הקשר שלי לעולם. זו דרך ההבעה שלי"